

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966885200/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

ske veed noget derom uden De og jeg, saa undsee Dem heller ikke ved at fælde den Dom, at det skal blive en Hemmelighed for alle andre, min Hensigt er fuldkommen opnaaet, naar De seer at jeg gjør mig en Glæde af at opfylde Deres Ønsker. Det er umueligt,

15 sagde han, at De har gjort det i den Tiid. Tæl ikke om Umueligheden, sagde jeg, førend De seer hvad det er. Det skal jeg snart, sagde han; thi min Begierlighed derefter er overmaade stor. Det vilde synes al for stor en Forfængelighed, at igientage her alt hvad han

30 sagde alt, som han kom længere ind i Stykket, men alle disse Lovtaler smiggrede mig ikke halv saa meget, som hans Taare, der tvang ham to til tree gange at holde op ved Knudens Opløsning. Da han nu var færdig med Giennemlæsningen, gjorde han mig de meest kierligste

5 Taksigelser. At jeg fortjener Tak af Dem, sagde jeg, det siiger mit Hierte mig, men det er Deres Dom jeg vil have. Den er, svarede han, at De endog har langt overgaaet min Forvendtning; Der er ikke det mindste i det, som Bær Præg af en Lære Klud; thi en gammel Autor vilde gjøre sig en Ære af at sætte sit Navn paa det. Men for at viise

10 Dem hvor oprigtig jeg er, saa vil jeg tilstaae Dem, at de mange store Skønheder og min Nysgierrighed kan have bragt mig til at hoppe over Feylene. Men vil De give mig en Koppe *Caffee* og tillade mig at læse det endnu engang; saa skal det skee med saa *critisk* et Øye, som Avind selv, men skulde jeg endog finde nogle, saa sætter jeg Dem dog

15 min Ære i Pandt paa, at de ikke ere af den Beskaffenhed, at det kan hindre Dem fra at give Stykket til *Theatret*. *Caffee* skal De strax faae svarede jeg, men da De dog ikke finder Mishag i at Læse det endnu en gang, var det da ikke velgiort, om jeg Bad min Fader komme ned, at han og De skulde være mine Dommere.

20 Han Biefaldt det, min Fader kom, og Skalken Lod saa fremmet ved hver en *passage*, som om han aldrig havde seet det før. Han yttrede paa nye sin Længsel og Attraac efter at see det spillet, men ønske-

de tillige, at jngen uden *Horn*, som det ikke kunde skiules for, maat-

te vide, at det var en *Original* og hvem den kom fra, indtil Stykket
25 var spillet og havde faaet sin *Dum*; og hans Grunde vare, at naar
Publicum var overladt til sig selv, og ikke ved *Cabaler* og Misundelse
forud indtaget, saa var dens *Dom* ikke allene Billig, men endog
nesten ugienkaldelig. Jeg fulgte hans Raad, *Horn* bekom Stykket
under Løfte om Tavshed. Rollerne Blev strax uddeelte og den
30 Syttende *Octobre* 1764 første Gang spillet. *Repetitionerne* paa det
var ikke saa snart Begyndt førend *Acteurene* fattede Mistanke om,
at det var en *Original* og taleder derom, hvilken gjorde *Byen* saa
Begierlig efter det, at næsten to Tiimer førend Stykket Begyndte
kunde jngen faae en Fod inden for Døren, og de der kom for sildig
35 gik heller op paa Galleriet end de vilde miste Forestillingen. Efter
at Stykket var ude, klappede Parterret tre Gange, og igientog det
da Stykket, efter de Tiiders Brug, blev *annonceret* til næste Gang.

Dagen førend det spilledes kom *Reverdil* til mig og spurgte
mig: Hvad er det for et Stykke, der skal spilles i Morgen, der tales
40 meget om, at det skal være en *Original*? Jeg kiender stet ikke til det
svarede jeg ham; man gjør en Besynderlig Hemmelighed af det, saa
vel som, hvem det er kommet fra, og derfor Bilder jeg mig ind at det
nok Bliver Bierget der faaer en Muus. Er det en *Original*, svarede
han, saa er *Luxdorff* vist Forfatteren til den. Hvor for det, spurgte
45 jeg? Fordi jeg ikke troer nogen anden end ham i Stand til at skrive
en god *Comedie*. Da det nu var umueligt at faae *Horn* til at tie længere
saa maatte jeg enten jeg vilde eller ey Lade mit Navn sætte paa
Placaterne den næste Gang, og det første *Reverdil* fik den kom han
Løbendes over til mig, for saa vel at ønske mig til Lykke med det
31 udmærkede Biefald Stykket havde faaet, som og at skiende paa
mig, for jeg havde viist mig saa fremmet og tavs imod ham i
denne Post. Det krævede Forsigtigheden, svarede jeg, paa det
ingen forudfattet Meening mod Forfatteren skulde skade
5 Arbeydet; thi hvor mange er der vel ikke i *Publicum*, der kunde